

for, at Grundloven vil blive overholdt og værget imod ethvert Overgreb." I denne Sætning, mine Herrer! skal der, selv om den i Diebliffet ikke til-taler Alles Jølelser, ligge for os Alle en Garanti for, at saadanne Tanker som de, der ere komne frem ogsaa her i Salen i Dag, ikke have nogen Fremtid. Men der ligger tillige deri en Tilken-degiwelse af, at naar Rigsdagens forskellige Faktorer kunne mødes, kunne samarbejde, saa vil Kongen som den, der vel er Grundlovens Bog-ter, men tillige følger Grundloven staaende over sig og lyder dens Bud, følge den Impuls, som da udgaar til ham fra begge Rigsdagens Afdelinger. Men dette er ikke at stige ned i Partikampen. Det, at Kongen ytrer sin Anskuelse om det Punkt, som udtryffeligt er stillet til hans Afgjørelse, er ikke at træde ind i Partikampen. Og desom den sidste Sætning i det foreliggende Forslag til en Dags-orden kunde opfattes saaledes, at Folkethinget paa sin Side udtalte, at det ikke i Kongens Gaand-skrivelse saae nogen Inddragning eller Nedstigen i Partikampen, saa var det Noget, jeg gjerne kunde stemme for, men da frygter jeg, at det ikke vilde stemme med den Anskuelse, som de ærede Med-lemmer nære, og som det ærede Medlem for Kjø-benhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) ønsker at hjælpe dem til at føre igjennem. Om den praktiske Følge af den Beslutning, som Folkethinget maatte komme til, er der jo faldet forskellige haarde Ord. Det er jo ikke saa underligt, om Ordene blive haardere og haardere, og det vilde være me- get ubilligt, om man vilde lægge Ansvaret for dette over paa nogen enkelt Side, navnlig om man vilde paastaa, at de skarpe Ord fra Ministerbordet, over hvilke der i Dag f. Ex. er ført Besværing, skulde være ganske uforanledigede; jeg tror, at er der Noget, som yder Bidrag til at gjøre Stilling-ten pinagtig, og den Kamp, som føres, lidt ly- stelig, saa er det den Tilbøielighed, som mere og mere gjør sig gjældende til at glemme, at Enhver, som repræsenterer en Statsmyndighed, bør allerede i Kraft af denne Stilling have Krav paa et noget større Hensyn end det, som ellers ydes det enkelte Medlem, et Hensyn, som ganske vist det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) i høi Grad ydede, idet han nys ikke kunde tale om Justitsministeren uden at kalde ham „den høie Justitsminister“, men et Hensyn, som dog hellere maatte give sig tilkende ved den al- mindelige Tone, som gennemstrømmer Forhandlin- lingen, end ved et saadant enkelt Tillægsord, især naar det bruges paa en Maade, som lader befrygte, at det ikke er en ubelt Beundring, men snarere Jø- lelser af en lidt anden Beskaffenhed, der have dik- teret det. Jeg vilde anse det for særdeles heldigt, om den praktiske Følge af Forhandlingen i Dag kunde blive, først at Tingene nu virkelig var løst, og at de Herrer vilde vende tilbage til den par- lamentariske Debat, som dog oprigtigt talte for Bæ- rerne af et parlamentarisk System synes at ligge

naturligt. Skulde de ikke gjøre det, saa vilde jeg for min Part vide at bære det, men jeg tror, at det vilde være heldigt for dem selv, om det skete. Men endnu heldigere vilde det være, om denne Debat blev den sidste Udsalning af den stærke Elektricitet, som saa megen Friktion har fremkaldt, og om det kunde blive Signalet til, at Folkethinget fulgte den Opfordring, som er kommen til os fra den ansvarlige, konstitutionelle Konge i Svaret paa Adressen, hvor det Haab er udtalt, at Sker- lighed til Fædrelandet maatte kunne overvinde til- stedeværende Misstemninger, og at disse ikke maa komme til at forhindre den Samarbeiden, som er nødvendig, for at Vi — det er rigtignok skrevet med stort B, men jeg tror, at det kan gjælde om os Alle, Store og Smaa — under de nuværende uvoligt gjørende Forhold med fuld Fortrøstning kunne gaa Fremtiden imøde.

Holstein-Ledreborg: Jeg har bedet om Ordet saa sent, fordi det var mig om at gjøre at svare strax paa de mange Bemærkninger, som det ærede Medlem i saa høi Grad har ydet paa mig. Jeg skal da for det Første tillade mig at gjøre et Par korte Bemærkninger med Hensyn til det, som nærmest paahviler mig at belyse i dette Diebliff, nemlig med Hensyn til Indholdet af den Dagsorden, vi have indbragt i Thinget, og jeg maa da først gjøre det ærede Medlem op- mærksom paa, at vi intetsteds i vor Dagsorden have sagt, at Hans Majestæt Kongen inddroges, eller at han af Ministeriet var bleven inddraget i Partikampen. Det have vi ikke dømt om; vi nedlægge kun Indsigelse imod, at det sker; hvis det aldrig sker, ja saa er det saa meget desto bedre. Der staar ikke et Ord i Dagsordenen om, at Ministeriet har indbraget Kongen i Partikam- pen, saa for den Sags Skyld kan det ærede Med- lem meget godt stemme for Dagsordenen. Der- næst maa jeg ogsaa gjøre det ærede Medlem op- mærksom paa, at det vistnok er en Misforstaaelse — i det Mindste tør jeg ikke forstaa det saaledes, og jeg tror, at der er Mange, der ikke kunne forstaa det saaledes — at den sidste Passus i den kongelige Gaandskrivelse, hvor det omtales, at Ministeriet er Borgens for, at der ikke sker Brud paa Grundloven, skulde være rettet imod et sær- ligt Parti. Det tror jeg virkelig ikke, og det synes mig, at det ærede Medlem her er kommet til at lægge en Partiiskhed ind i den kongelige Gaandskrivelse, som ikke findes der. Efter den Maade, hvorpaa Grundloven er bleven behandlet fra andre Sider end det Parti, som det ærede Medlem mente, kan man virkelig slet ikke vide, hvorfra det er, at den kongelige Gaandskrivelse venter Faren. Der er megen Sandfærlighed for, at der kan komme meget værre Fares fra andre Sider end dem, som det ærede Medlem venter dem fra. Det, der imidlertid er Dovesagen, er Spørgsmaalet, hvorvidt vi have Ret, naar vi